

Arrest

nr. 157 779 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 november 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.
Gezien het administratief dossier van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 december 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA, die *loco* advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die, *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2013 is verzoeker in het bezit gesteld van een visum teneinde een voorbereidend taaljaar te volgen aan de UCT te Gent, geldig van 8 januari 2014 tot 8 augustus 2014.

Op 5 maart 2014 is verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfskaart geldig tot 31 oktober 2014, op grond van de artikelen 58 tot 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 22 april 2015 is verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een verblijfskaart, geldig tot 31 oktober 2015.

Op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 november 2015. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 61, §2 1°: Betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument:

Overwegende dat betrokkene op 12/12/2013 een visum kreeg teneinde een voorbereiden taaljaar te doen aan de UCT te Gent lopende van 08/01/2014 tot 28/08/2014;

Overwegende dat betrokken niet slaagde in niveau 5, na herhaaldelijke pogingen, en dus ook niet slaagde voor de uiteindelijke ITNA-test op 07/10/2015;

Overwegende dat zijn herinschrijving aan UCT voor niveau 5 die plaats heeft van 17/11/2015 tot en met 11/12/2015 niet in aanmerking komt voor een verdere verlenging van zijn verblijf als student gezien dit geen voltijds leerplan betreft en betrokkene ook niet het bewijs levert dat deze inschrijving de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken;

Overwegende dat de voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijf niet meer vervuld zijn;

Overwegende dat zijn verblijfsvergunning is verstreken sedert 31/10/2015.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel *“waarvan de tenuitvoerlegging imminent is”*.

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel uitmaakt, met name een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, dient samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien – de bestreden beslissing biedt de verzoekende partij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten – en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgesteld. *In casu* blijkt verder niet dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

In haar verzoekschrift meent de verzoekende partij dat de gewone schorsing niet zal toelaten te verhinderen dat het moeilijk te herstellen nadeel zich zal voltrekken, daar de bestreden beslissing kan worden uitgevoerd binnen de maand, waardoor zij haar module 4 en 5 niet kan afmaken en waardoor zij te laat zal zijn voor een inschrijving van een volgende academiejaar. Bovendien meent zij haar belang te kunnen verliezen bij een beroep, beroep dat het academiejaar 2015-2016 betreft, in het kader van een procedure die meer tijd in beslag neemt. Ten slotte verwijst zij naar constante rechtspraak van het EHRM waarin gesteld wordt dat over een gebrek aan uiteenzetting aangaande de hoogdringendheid kan heengestapt worden, wanneer deze eis een obstakel vormt dat de toegang tot de rechter derwijze beperkt wordt dat het recht op toegang tot een rechter in zijn wezen wordt aangetast. Ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij nog op het feit dat de verzoekende partij zich heeft ingeschreven voor module 4 waarvan de taalkennisproef wordt afgelegd in januari 2016 en dat ze die moet kunnen meedoen.

De Raad benadrukt vervolgens nogmaals dat er op heden geen sprake is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verzoekende partij verliest uit het oog dat de bestreden beslissing een termijn van vrijwillig vertrek van 30 dagen bevat, zodat er geen sprake kan zijn van een gedwongen uitvoering binnen de maand. De afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn. De Raad verwijst in dit verband bijkomend naar de mogelijkheden die artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet voorziet om desgevallend om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te verzoeken.

Voorts wijst de Raad op de wettelijke mogelijkheid voorzien in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, die de verzoekende partij in staat stelt een hangende gewone schorsing te activeren eens de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent wordt. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt waarom het gebruik maken van de voormelde mogelijkheid die de vreemdelingenwet biedt, niet op tijd zou komen. Hetzelfde geldt daar waar de verzoekende partij vreest voor een mogelijk verlies van haar belang in de gewone procedure (en het mogelijk verlies van het afleggen van de taaltest en van de inschrijving voor een volgend academiejaar). Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Daar waar de verzoekende partij ten slotte opnieuw verwijst naar de inhoud van de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband hoger heeft gesteld.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat *in casu* sprake is van hoogdringendheid.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Het bewijs van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering werd niet geleverd.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. MOONEN